

ԳԵՂՈՆ ԼԱՅՆԵՐՆ ԼԵԶՈՒԾՆ

Հրահույժ ոսկորներէս արեւոյ մը քեզի
Պիտի կտրեմ, եւ զայն յղկած պիտ' ըլլամ ես
Մինչեւ մահուանքս վերջին ժամը՝ տարփակեղ,
Որպէսզի միտս իմ արիւնիս երգը հոսի,

Եւ դուն ըլլաս հողմնասարսուռ եւ մրմնջուն
Սօսիի պէս, եւ աղբիւրի նրման բըխած,
Եւ շողը քեզ աղամանդի մը լուսամած
Յուլացընէ խորը մտքի հայկներուն:

Դուն կը խօսիս իբրեւ պատգամն աստուածներուն՝
Որ ասեցե՛ր Երկիրն Հայոց պահպանեցին,
Վարդանեղեղ եւ վրտեմ բոցն եւ Աղօթքին.

Օճականի մէկ շիրմին վրայ բառած մեղուն՝
Որուն քեւերը ոսկեհուր դեռ կը պանեն
Մեղրը փաղուած սուրբի մը ջինջ ցրթունքներէն...

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ

ՎԵՐՅՈՒՆՆԵՐ

Հին վայրեր, այս որքա՛ն փաղցրութիւն
Կը դարձնէ՛ք, դուք այսօր, ինծի ետ,
Ծառ, քուփ, շուք, խրրնիք, հիւղ, արահետ,
Կ'ողջունէ՛ք զիս կանչով մ'անանուն:

Կը լըսեմ արձագանգն ալ ձայնին
Պարմանին որ կը քած է հիմա...
(Ով է որ ձակտի Գիրն իմանայ)
Կեանք, մոխիրն է այս քու խոստումին:

Հին օրեր, հին սէրեր ետ եկէ՛ք,
Դարձուցէ՛ք ինչ տարիք ձեզի հետ,
Մի բողոք զիս այսպէս սրտաբեկ:

Ետ քեզի անցեալը արփաւէս,
Որ նորէն Պատմութիւն իր վրտեմ
Եւ Կեանքի Պատմունքն հիւսեմ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ